

„Uistinu, Bog nam nije dao duha plašljivosti, nego duha snage, ljubavi i razboritosti.“ (2 Tim 1, 7)

Pismo, iz kojeg je preuzeta ova Reč života, smatra se vrstom Pavlovog duhovnog testamenta. Apostol se nalazi u Rimu, u zatvoru, čeka presudu i piše Timoteju, mladom učeniku i saradniku, koji je odgovoran za zahtevnu zajednicu u Efesu.

Pismo sadrži preporuke i savete upućene Timoteju ali i svakom članu nekadašnje i današnje zajednice. Pavle je u okovima zbog propovedanja Jevanđelja i želi da ohrabri učenika, prilično uplašenog pred progonom i neodlučnog oko poteškoća s kojima se suočava njegova služba, da se suoči sa iskušenjima, kako bi mogao biti siguran vodič zajednice. Pavlu i Timoteju nije u prirodi da stradaju zbog Jevanđelja, ovo svedočanstvo moguće jer je zasnovano na Božijoj moći.

„Uistinu, Bog nam nije dao duha plašljivosti, nego duha snage, ljubavi i razboritosti.”

Pavle želi da svedoči Jevanđelje. Jasno je da talenti, sposobnosti ili lična ograničenja ne mogu garantovati ili obuzdati službenika Reči, već darovi Duha svetoga kao što su snaga, ljubav i razboritost garantuju moć svedočenja. Čini se da ljubav koja se nalazi između snage i razboritosti, ima ulogu raspoznavanja. Razboritost označava mudrost i spremnost za svaku situaciju. Timotej, kao učenik svih vremena, može da navešta Jevanđelje sa snagom, ljubavlju i razboritošću, do te mere da strada radi Jevanđelja.

„Uistinu, Bog nam nije dao duha plašljivosti, nego duha snage, ljubavi i razboritosti.”

I mi smo osetili iskušenje obeshrabrenosti u životu i svedočenju Božje reči, ne znajući kako da se nosimo s određenim situacijama. Kjara Lubik nam pomaže da shvatimo odakle možemo da crpimo snagu u ovim trenucima: „Moramo se oslanjati na Isusovo prisustvo u nama. Prema tome, ne treba da zauzmemo stav koji će nas blokirati i učiniti da pasivno odustanemo. Treba da uskočimo u nepoznato, da budemo jedno sa onim što zahteva Božja volja, da se suočimo sa obavezama na koje nas upućuje naš poziv, oslanjajući se na milost Isusa koji je u nama. Stoga, skočimo u nepoznato. Sam Isus će sve više razvijati u nama vrline koje su nam potrebne, kako bismo mogli svedočiti na polju delatnosti koje nam je poverio”.^[1]

„Uistinu, Bog nam nije dao duha plašljivosti, nego duha snage, ljubavi i razboritosti”

Snaga, ljubav i razboritost, tri vrline Duha koje se stiču molitvom i verom. Ocu Džastinu Nariju, iz Centralnoafričke Republike i njegovoj braći prećeno je smrću, dok je hiljade muslimana tragalo za bekstvom od odmazde rata sklonivši se u crkvu. Vođe paravojnih jedinica su nekoliko puta zatražile da se preda, međutim on je konstantno vodio dijalog sa njima ne bi li na taj način izbegao pokolj. Jednog dana su se pojavili sa četrdeset litara benzina i zapretili da će ih spaliti žive ukoliko im ne preda muslimane. „Dok sam slavio poslednju misu sa braćom – prepričava otac Džastin – setio sam se Kjare Lubik. ‘Šta bi ona učinila na mom mestu? Ostala bi i dala svoj život. Zato smo odlučili da uradimo upravo to’. Nakon mise, stigao je neočekivan poziv: vojska Afričke unije prolazila je kroz region i stigla u obližnji grad. Otac Džastin im je trčao u susret i zajedno su se vratili do parohije: trinaest minuta pre isteka ultimatum.

Tih trinaest minuta je spasilo živote, bez krvoprolića.”[\[2\]](#)

Leticija Magri

[\[1\]](#) K. Lubik, Reč života oktobar 1986, in eadem, *Parole di Vita*, priredio Fabio Čardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Rim 2017), str. 373.

[\[2\]](#) *Unità è il nome della pace: La strategia di Chiara Lubich*, Priredila Madalena Malteze, Città Nuova, Rim 2020, str. 29-30.